

Arthur Conan Doyle

**Crimele
din
Baltimore**

ARTHUR CONAN DOYLE
Crimle din Baltimore
Editor Aldo Press, București
© by Dexon Office, 2015
Toate drepturile pentru această versiune aparțin Dexon Office
Informații, comenzi ramburs, comenzi
pentru editare și tipărire de cărți și broșuri
Email dexonoffice@gmail.com
www.aldongress.ro

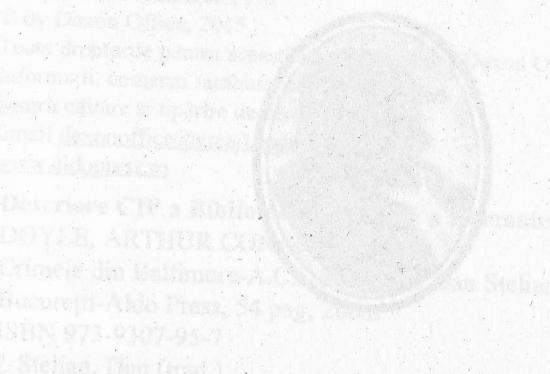
Descriere CIP a Bibliotecii Naționale a României
DOYLE, ARTHUR CONAN
Crimele din Baltimore-A.C.Doyle, trad. Dan Stelian-
București-Aldo Press, 54 pag, 20cm
ISBN 973-9307-95-7
I. Stelian, Dan (trad.)

821.111-32-135.1

Colectia Sherlock Holmes

- Arhiva lui Sherlock Holmes
- Aventurile lui Sherlock Holmes
- Câinele din Baskerville
- Întoarcerea lui Sherlock Holmes
- Memoriile lui Sherlock Holmes
- Semnul celor patru
- Testamentul lui Serlock Holmes
- Un studiu stacojiiu
- Valea Terorii

CAPITOLUL I O INTRERUPERE NEAŞTEPTATĂ A UNEI CĂLATORII

Printre călătorii care se ntorceau dintr-o excursie de plăcere, pe ţărmurile mărețe ale Marilor Lacuri, în nord-estul Statelor-Unite, la Baltimore, un oraș mare și frumos, al comerțului și al universitarilor, situat pe Chesapeake Bay, și care tocmai părăseau sala gării drumului de fier Ohio-Baltimore, se aflau și detectivii Sherlock Holmes și Harry Taxon, ajutorul sau credincios.

Ei aveau de gând ca, fără să mai întârzie la Baltimore, unde sătucăseră mai mult timp, înainte de a întreprinde aceasta călătorie de plăcere în regiunea lacurilor, să se îndrepte numai decât spre Locust-Point, portul orașului Baltimore și stația finală a vapoarelor transatlantice, de unde să plece chiar în ziua aceea spre Londra, imbarcându-se pe iahtul „Sniveler”, ce trebuia să treacă și pe la Liverpool.

Tocmai voiau să se urce într-o trăsura, când atenția le fu atrasă de o mulțime de oameni, ce se strânse într-un colt de stradă, din apropierea gării.

După cum se încredințără numai decât, mulțimea se opriș din pricina unui anunț, ce vestea: „3 000 de dolari recompensa celui care va putea să predea poliției pe ucigașul sau pe ucigașii băiatului care a fost găsit măcelărit în noaptea de 26 ale lunii pe o alei singuratică din parcul Druitt-Hill. Victima este în vîrstă de paisprezece-cincisprezece ani și, după cum poliția a descoperit până acum, a fost elevul uneia din școlile bune de aici. Era înalt, mare, puternic, blond, cu ochii albaștri, cu față roșie, frumoasa, și cu un nas de grec. Era îmbrăcat într-un costum cenușiu, vărgat. Purta o șapca școlărească și, după mărturisirea unei rude care l-a văzut ultima oară în viață, avea un ceasornic vechi, moștenire lăsată în familie din tata în fiu. Toți cei care au văzut sau au vorbit cu Charley Dauforth - acesta este numele celui omorât - în inter-

locuința din Harrison Avenue și când a fost văzut ultima oară, și până în seara de 25, când e probabil că a fost omorât, sunt rugați să anunțe numai de către secția principală de poliție din strada Washington".

Sherlock Holmes citi anunțul cu cea mai mare luare aminte. Părea că voia să-și întăriască bine în minte toate cuvintele din înștiințarea poliției. Tânărul sau asistent, Harry Taxon, observa cu mult interes expresia fetei renumitului sau maestrui. El știa numai de către Sherlock Holmes voia să cerceteze cazul acesta. Si când maestrul sau se interesa de ceva, nu se oprea până când nu descoperea totul.

Cadavrul care fusese găsit ciopârtit trebuia să deștepte un interes cu totul neobișnuit la un om ca Sherlock Holmes, criminalist din creștet până-n tâlpi. Recompensa promisă de 3.000 de dolari nu-l interesa, desigur; deloc. El se întoarse la Harry și zise:

— N-o să plecam azi, băiatule. Înainte de a porni spre casa ne vom interesa de cercetările pe care le face poliția de aici în privința autorilor acestei crime. Sa ne ducem imediat la secția din strada Washington, să ni se dea amănunte complete. Nădăduiesc că domnul inspector al poliției n-o să aibă nimic de zis împotriva ajutorului pe care vrem să i-l dam.

Cei doi detectivi se urcară într-o trăsura ce tocmai trecea prin fata lor și, după câteva minute, se aflau în cabinetul particular al domnului Harcourt, prefectul poliției din Baltimore. Funcționarul fu foarte vesel, făcând cunoștință cu celebrul detectiv și cu Tânărul sau ajutor.

— Mă simt fericit, le-a zis el, când afla scopul vizitei lor, că vreți să va folosiți geniul și puterea de munca pentru cercetarea cazului Dauforth. Se pare că aceste crime asupra băieților au ajuns o epidemie în Baltimore. Intr-un sfert de an, cinci copii au căzut victime unor ucigași necunoscuți. Populația este grozav de neliniștită din pricina acestor crime înfiorătoare și misterioase, iar presa arunca asupra autorităților polițienești tot felul de imputări, că n-a fost încă în stare să-l descopte pe făptuitor și alte asemenea. În aceste împrejurări, ajutorul dumneavostră ne va fi de cel mai mare folos. Dacă sunteți hotărât să ne-ajutați, atunci va voi da atât dumneavoastră, cat și domnului Harry Taxon cele mai depline puteri, astfel încât să nu întâmpinați nici o piedică în urmărirea ucigașului și să puteți proceda oricând la arestarea lui pe baza cărților de legitimație.

Crimele din Baltimore

— Va sunt foarte recunoscător pentru bunăvoie dumneavoastă, domnule Harcou, răsunse Holmes, și va rog să luati numai de către masurile necesare.

— Voi însărcina îndată pe secretarul meu să va întocmească legitimațiile de care aveți nevoie, răsunse dl Harcou și trecu într-o odaie de alături.

— Si acum va voi povesti, urma el după ce se întoarse la vizitatorii săi, ce am aflat până acum în cazul Dauforth. Dar ce le povestii prefectul poliției nu era, la drept vorbind, mult mai mult decât ce Sherlock Holmes și Harry Taxon citiseră pe afiș. Noi au fost numai informațiile pe care Harcourt le-a oferit, că medicii legiști descoperiseră la victimă, cu toate ca, victimă fusese ciopârtită, o hernie în partea stângă, ce condusese la stabilirea identității băiatului ucis.

Cercetările făcute la spitalele din Baltimore dovediră în curând ca, într-adevăr, cu puțin timp mai înainte, un băiat de vîrstă celui ucis fusese consultat de hernie într-unul din spitalele evreiești. Se putu descoperi și infirmierul al căruia ajutor îl ceruse băiatul.

Infirmierul și doctorul Barry, de la spitalul evreiesc, recunoscură în cadavrul de la morga pe bolnavul consultat de ei.

Apoi se aduseră rudele mortului, care locuiau pe strada Washington și despre care băiatul îi vorbise doctorului; acestea o recunoscere pe ruda for Charley Dauforth.

— Cadavrele celorlați patru copii omorați în ultimul timp au fost găsite la fel de desfigurate ca al lui Charley Dauforth? întrebă Holmes

— Tot așa, zise Harcourt; numai că celorlațe cadavre nu le lipseau brațele, ca lui Dauforth.

— Si n-aveți nici o bănuială despre cine ar fi ucigașii?

— Nu, domnule, suntem cu totul nelămuriți în aceasta privință; numai atât este sigur, că toate aceste crime au fost săvârșite de una și același persoană. Nu numai felul în care s-au săvârșit ne face să credem asta, dar și faptul că victimele n-au fost găsite niciodată în casa, ci afară, în locuri singurative.

— Charles Dauforth era de neam bun? Părinții lui sunt oameni cu dare de mană?

— Sunt chiar bogați și fac parte dintre oamenii cei mai bine văzuți din Maryland. James Dauforth, tatăl victimei, e proprietarul unei mari

fabrici de bere și locuiește în Rockville, un mic oraș, la sud-est de Baltimore. Cum acolo nu se găsește o școală buna el a fost silit să-și trimită unicul fiu și moștenitor în Baltimore, unde putea să intre în final la universitate.

— Spuneați mai adineauri, dl prefect, că băiatul locuia la niște rude. Oare acestea aveau vreun interes ca băiatul să moara? Le stătea el în calea vreunei moșteniri?

— Hm! Desigur că aceasta presupunere ne-am făcut-o și noi. Dauforth, după cum am spus, era singurul fiu la părinți, și când amândoi ar fi murit, avereala însemnată a Dauforthilor i-ar fi rămas lui Bill Dauforth, un mic funcționar de gara, frate cu proprietarul fabricii de bere din Rockville, căruia aceasta-i lăsase copilul în gazda.

— Dar la ceilalți copii ucisi, împrejurările erau asemănătoare?

— Dimpotrivă: ceilalți aparțineau unor familii sărace.

— Atunci trebuie să conchidem că motivul n-a fost la toate crimele problema banilor.

— Desigur, domnule.

În acel moment intra în încăpere un polițist, anunțând că un domn voia să vorbească neapărat cu prefectul poliției despre cazul Dauforth.

Dl Harcourt îl primi imediat. Era un om foarte corpulent, cu o fata roșie, care după toate aparentele arata astfel din pricina băuturii. Toata înfățișarea lui arata o puternica agitate lăuntrică, o durere adâncă, iar pe obrajii lui se vedea semne că puțin mai înainte plânsese mult.

— Mă numesc James Dauforth, zise el, înclinându-se greoi în fata șefului poliției, sunt tatăl băiatului care a fost găsit ciopârtit în parcul Druid Hill. Imediat ce-am auzit vestea îngrozitoare, m-am grăbit de la Rockville spre Baltimore, ca să mă duc în locuința fratelui meu, casierul gării. Vroiam să-l întreb dacă nu cumva ei sau soția lui nu puteau să după purtarea pe care fiul meu o avusese în ultimele zile încotro se dusese la 9 și jumătate în seara de 24 și cu cine trebuia să se întâlnă nească. Voiam mai ales să mă informez cu cine se întâlnea Charley. Se putea prea bine să fi intrat în ane și te ce anturaj periculos, căci băiatul meu era prea încrezător, din nenorocire, și-i credea pe tot oamenii care i se arătau prietenoși.

— Si ce-ați aflat, domnule Dauforth? întrebă șeful poliției.

Ca Charley nu era în relații decât cu elevi, colegi de vârstă lui și

copii bine crescuți, din familii bune. El nu lipsea niciodată mult de acasă. Cumnata-meă mi-a povestit că mai întotdeauna când ieșea era însotit de ea sau de bărbatul ei. Dar în seara de 24 ieșise singur și spuse că se duce la un coleg, să se intereseze de niște lecții pe care nu le pricepea tocmai bine. El nu se gândiră să-l opreasă deoarece colegul acela stătea aproape, cale numai de câteva minute, și apoi pe la ora zece e încă multă lume pe stradă în tot cartierul.

— Domnul și doamna Dauforth au dat aceleași declarații și primul nostru criminalist, domnul Willis Corduroy, zise Harcourt. El au mai adăugat că, atunci când au văzut că băiatul aflat în grija lor nu s-a întors nici în noaptea aceea, nici în ziua următoare, au fost cuprinși de o spaimă și de o grija foarte mari. Interesându-se apoi la școlarul la care Charley spuse că se duce și aflând că nici nu fusese la el, ar fi înștiințat imediat poliția despre dispariția băiatului, dar ei crezură că el plecase pe ascuns cu trenul, la ora nouă, la Rockville, căci în timpul din urma băiatul se plângea mereu că-i este dor de casa și-și exprima de mai multe ori dorința să-și vadă părinții iubiți.

— Da, e-adevărat, suspina dl James Dautforth, căruia lacrimile îi inundau obrajii; bietul băiat ne iubea foarte mult, pe mine și pe mama lui. Ah, ea n-a vrut cu nici un preț să-i lase să plece la Baltimore! Ce bine ar fi fost dacă îi ascultam sfatul! Dar voi am să fac un om mare din băiatul meu, și asta nu se putea în orășelul nostru neînsemnat!... Dar, adăuga nenorocitul părinte, și ochii-i străluciră, iar glasul îi tremura de o agitație puternica, nenorocitul care mi-a răpit tot ce aveam mai scump pe lume își va ispăși pedeapsa căci n-am să mă odihnesc și o să-mi cheltuiesc toata avereala, ca să-l descopăr pe ucigașul fiului meu. Am să-l duc la eșafod, chiar dacă ar fi propriul frate!

Prefectul poliției tresări.

— Cuvintele dumitale mi se par foarte ciudate... Ai, poate, vreo bănuială asupra fratelui dumitale, dl Bill Dauforth?

Zicând aceste cuvinte, el îl aținti cu privirea pe fabricantul de bere. Acesta păru a sta la îndoială și păru că-i era greu să vorbească, dar își întoarse privirea că și cum nu-i venea să arunce o bănuială asupra celui care era din același sânge cu el. Dar, în cele din urma, lua o hotărâre:

— Nu pot săgădui, dl Harcourt, zise el cu o voce înăbușita, am să oarecare bănuială asupra lui Bill. Adineauri nu l-am găsit acasă și când

am întrebat-o pe nevasta-să unde este, s-a zăpăcit aşa de mult încât, fără să vreau, mi-au venit în minte tot felul de bănuieri. Pe fata ei se zugrăvise o spaimă cu greu stăpânita, glasul începuse să-i tremure, iar când, după ce stătuse zăpăcita câteva minute, îmi răspunse, abia a putut să îngâne că nu ştie unde este, că afacerea asta îngrozitoare, cu fiul meu, îi tulburase probabil mintea și cine ştie pe unde rătăceşte acum ca să-si mai aline durerea.

— Ei, și lucrul acesta ar fi aşa de necrezut? se amesteca acum în vorba Sherlock Holmes, căci privirile prefectului îl rugau de mult să o facă. S-ar putea crede că legaturile dintre unchi și nepot au fost întotdeauna bune, altfel n-ai fi încredințat copilul fratelui dumneavoastră

— Aveți dreptate, răspunse fabricantul de bere; cel puțin eu am crezut întotdeauna că Bill ținea mult la Charley.

— Si ce v-a zdruncinat încrederea aşa, deodată?

— O observație ciudată, pe care am făcut-o cu puțin timp mai înainte de a părăsi casa fratelui meu, în camera lui de lucru, răspunse dl Dauforth. Din ziare am văzut că Charley, când a plecat ultima data din casa unchiului sau, în seara de 24, mai avea ceasul sau, un obiect moștenit în familia noastră, și pe care cel mai mare copil îl primea întotdeauna de la tatăl sau, în ziua primei împărtășanii. La întrebarea mea, cumnata mi-a spus că Charley avea ceasul când a plecat. Așadar, va închipuiți mirarea mea, sau mai bine zis groaza mea, când din întâmplare am zărit ceasul într-unul din vasele goale de marmura ce se aflau pe şemineu. Aproape era să mă trădez fata de doamna Dauforth, scotând o exclamație de spaimă; dar m-am stăpânit tocmai la timp, cum mi-am înfrânat porningea ce-aveam, să pun mana în vas și să scot ceasul și să-l iau cu mine. Faptul că ceasul fusese dinadins ascuns într-un loc unde se putea bănui ușor că nu va fi găsit m-a făcut să am bănuile cele mai înfricoșătoare. Si cu cat mă silesc mai mult să mi le scot din cap, ele căstigă mai mult teren. Tot aceste bănuieri m-au făcut să alerg aici, domnilor, să lămuresc și lipsa bătătoare la ochi a fratelui meu, căci aceasta, după părerea mea, este în legătura cu omorul. Trebuie să admiteți că găsirea ceasului în vasul de pe şemineu arunca o lumina ciudată asupra fratelui meu.

— Fiți sigur, dl Dauforth, lua atunci cuvântul prefectul poliției, că poliția va face tot ce-i va sta în putință să-l găsească pe criminal.

Crimele din Baltimore

El se întoarse apoi spre biroul sau, unde secretarul ce lucra în cameră de alături tocmai pusese legitimația necesara lui Sherlock Holmes, pe care prefectul trebuia să-o iscălească, iar după ce acesta o iscăli, i-o înmâna detectivului.

Acesta o baga în buzunar, mulțumind. Mai înainte însă de a pleca împreună cu Harry, când să se despartă de dl Harcourt și de fabricantul de bere, el se mai apropiere încă o dată de acesta din urma, îi puse mana pe umăr și-i zise:

— Cred că îl vezi în culori prea negre pe fratele dumitale. Desigur, ceasul pe care la-i văzut în vasul de pe şemineu îl face suspect, dar e greu de închipuit că un om de situația domnului Bill Dauforth să fie vinovat și de celelalte crime care trebuie puse toate în socoteala același criminal.

— Părerea domnului este și a mea, zise prefectul poliției arătându-i pe Sherlock Holmes. Soarta apăsa destul de greu asupra dumitale. Nu cred însă că ea să fie aşa de neîndurătoare ca să vi-l răpească și pe singurul dumneavoastră frate, căci ar fi pierdut dacă bănuiala aceasta ar fi îndreptățită. Eu am însă convingerea ferma că domnul Holmes - și arata iar spre Sherlock Holmes - va izbuti în scurt timp să-l dezvinovătească pe fratele dumitale și să pună mana pe adevăratul criminal.

— Si eu nădăduiesc că voi ajunge în curând la un rezultat, răspunse Holmes cu o voce sigură; dar numai atunci când voi primi asigurarea dumneavoastră, domnule prefect, că nimeni nu va căuta să pună vreo piedică investigațiilor mele sau ale ajutorului meu, Harry Taxon. Plăcerea noastră e să lucrăm independenți. În practica mea îndelungată, am ajuns la următoarea concluzie - copilul cu moațe multe moare sigur. De aceea te-aș rугa și pe dumneata, domnule Dauforth, să lași cu totul asupra mea rezolvarea acestui caz și să nu te amesteci în cercetările mele sau ale asistentului meu. Singurul lucru pe care-l putem face acum e să căutați o fotografie a fiului dumneavoastră Charley, pe care să mi-o dați. Aceasta îmi va fi de un ajutor real în cercetările mele. Domnul prefect al poliției vă va asigura că afacerea dumneavoastră este în mâini bune, dacă o lăsați în seama mea.

— O, nici nu e nevoie de-o asemenea asigurare, zise domnul Dauforth, care de mult își bătea capul unde-l mai văzuse pe marele detectiv. Nu cred că mă înșel, dar dumneavoastră sunteți domnul